

kanssa. He tietävät, että nämä ovat heille suurenmoisia löytämismahdollisuuksia. He ovat omistautuneet Herran valtakunnan vakiinnuttamiseen. Heillä on vahva todistus siitä, että heistä tulee enemmän Kristuksen kaltaisia, kun he osallistuvat näihin pelastamispyrkimyksiin.

Lopuksi saanen jakaa kanssanne vielä yhden kätöksessä olleen aarteen, joka löytyy tästä pyhien kirjoitusten kertomuksesta. Se on jakeessa 5: ”Kun Jeesus näki *heidän* uskonsa” (kursivointi lisätty). En ollut huomannut tätä aiemmin – *heidän* uskonsa. Myös meidän yhdistetty uskomme vaikuttaa muiden hyvinvointiin.

Keitä olivat ne ihmiset, joihin Jeesus viittasi? Heidän joukossaan on hyvinkin saattanut olla ne neljä, jotka kantoivat halvaantunutta miestä, mies itse, ihmiset, jotka olivat rukoilleet hänen puolestaan, ja kaikki ne, jotka olivat kuuntelemassa Jeesuksen saarnaamista ja tunsivat sydämessään hillittyä iloa pian ilmitulevasta ihmeestä. Heidän joukossaan voi olla myös puoliso, isä tai äiti, poika tai tytär, lähetyssaarnaaja, kooruminjohtaja, Apuyhdistyksen johtaja, piispa ja kaukainen ystävä. Me kaikki voimme auttaa toinen toistamme. Meidän tulee aina tehdä innokkaasti työtä pyrkien pelastamaan avun tarpeessa olevia.

Minä todistan, että Jeesus Kristus on ihmeiden Jumala. Jeesus Kristus rakastaa meitä kaikkia, ja Hänellä on voima pelastaa ja parantaa – sekä fyysisesti että hengellisesti. Kun me autamme Häntä Hänen tehtävässään pelastaa sieluja, myös meidät pelastetaan siinä samalla. Tästä todistan Hänen, Jeesuksen Kristuksen, pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Ks. esim. ”Tehtävämme on pelastaa”, *Liahona*, lokakuu 2013, s. 4–5.

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Ikuisesti vapaita toimimaan omasta puolestaan

On Jumalan tahto, että me olemme vapaita ihmisiä ja kykenemme sekä ajallisesti että hengellisesti saavuttamaan kaiken, mikä meille on mahdollista.

William Shakespearen näytelmässä *Kuningas Henrik Viides* on yöllinen kohtaus Englannin sotilaiden leirissä Agincourtissa juuri ennen taistelua Ranskan armeijaa vastaan. Hämärässä valossa ja osittain naamioituneena kuningas Henrik kulkee tunnistamattomana sotilaidensa joukossa. Hän puhuu heidän kanssaan yrittäen arvioida miesluvultaan huomattavasti vähäisempien joukkojensa taistelutahtoa, ja koska he eivät tajua, kuka hän on, he puhuvat suoraan. Yhdessä keskustelussa he pohdiskelevat sitä, kenen – kuninkaan vai kunkin yksittäisen sotilaan – on vastuu siitä, mitä miehille taistelussa tapahtuu.

Yhdessä vaiheessa kuningas Henrik julistaa: ”Minä luulen, etten voisi missään niin tyytyväisenä kuolla kuin kuninkaan seurassa, kun hänen asiansa on oikea.”

Michael Williams vastaa: ”Se on enemmän, kuin mitä me tiedämme.”

Hänen toverinsa on samaa mieltä: ”Niin, tai enemmän kuin mitä meidän

on lupa tiedustella, sillä me tiedämme kyllin, kun tiedämme että olemme kuninkaan alamaiset. Jos hänen asiansa on väärä, niin kuuliaisuutemme kuningasta kohtaan puhdistaa meidät kaikesta syystä.”

Williams lisää: ”Vaan jos asia ei ole hyvä, niin on kuninkaan itsensä raskas tili tehtävä.”

Ei ole mikään ihme, että kuningas Henrik on eri mieltä. ”Jokaisen alamaisen velvollisuus on kuninkaan käytettävänä, mutta jokaisen alamaisen sielu on hänen omassa hallussaan.”¹

Shakespeare ei yritä ratkaista tätä kysymystä näytelmässä, ja tavalla tai toisella se on kysymys, josta väitellään edelleen meidänkin aikamme – kenen on vastuu siitä, mitä elämässämme tapahtuu?

Kun jotakin pahaa tapahtuu, ihmisillä on taipumus syyttää muita tai jopa Jumalaa. Joskus herää tunne omista oikeuksista, ja ihmiset tai ryhmät pyrkivät siirtämään vastuun hyvinvointiaan muille ihmisille tai valtiovallalle.

Hengellisten asioiden ollessa kyseessä jotkut otaksuvat, ettei ihmisen tarvitse pyrkiä henkilökohtaiseen vanhurskautteen – koska Jumala rakastaa meitä ja pelastaa meidät ”sellaisina kuin olemme”.

Mutta Jumalan tarkoituksena on, että Hänen lastensa tulee toimia sen moraalisen tahdonvapauden mukaan, jonka Hän on antanut heille, ”niin että jokainen voi olla vastuussa omista synneistään tuomiopäivänä”². Hänen suunnitelmansa ja tahtonsa on, että meillä on oman elämämme tapahtumien päätöksenteossa päärooli. Jumala ei elä meidän elämäämme meidän puolestamme eikä Hän ohjaile meitä aivan kuin olisimme Hänen sätkynukkejaan, niin kuin Lusifer kerran ehdotti tekevänsä. Eivätkä Jumalan profeetat toimi ”sätkynukkemestarin” roolissa Hänen sijastaan. Brigham Young on sanonut: ”En toivo kenenkään myöhempien aikojen pyhän tässä maailmassa tai taivaassa olevan tyytyväinen mihinkään, mitä teen, ellei Herran Jeesuksen Kristuksen Henki, ilmoituksen henki, tee heitä tyytyväisiksi. Toivon heidän tietävän itse ja ymmärtävän itse.”³

Jumala ei siis pelasta meitä ”sellaisina kuin olemme” ensinnäkään siksi, että me olemme saastaisia ”sellaisina kuin olemme”, eikä mikään saastainen voi asua Hänen edessään, ”sillä, Aadamin kielellä, Pyhyyden Ihminen on hänen nimensä, ja hänen Ainosyntisensä nimi on [Pyhyyden] Ihmisen Poika”⁴. Ja toiseksi, Jumala ei muuta meitä joksikin sellaiseksi, mitä me emme ole teoillamme valinneet. Hän todella rakastaa meitä, ja koska Hän rakastaa meitä, Hän ei pakota eikä hylkää meitä. Sen sijaan Hän auttaa ja ohjaa meitä. Tosiaankin, todellinen ilmaus Jumalan rakkaudesta ovat Hänen käskynsä.

Meidän tulee riemuita (ja me riemuitsemmekin) Jumalan säätämästä

suunnitelmasta, joka sallii meidän tehdä valintoja, jotta voimme toimia omasta puolestamme ja kokea seuraukset, tai kuten se pyhissä kirjoituksissa ilmaistaan, ”[maistaa] karvaan, jotta [tietäisimme] antaa arvon hyvälle”⁵. Me olemme ikuisesti kiitollisia siitä, että Vapahtajan sovitus voitti perisyntin, jotta me voimme syntyä tähän maailmaan saamatta kuitenkaan rangaistusta Aadamin rikkomuksesta.⁶ Koska meidät on siten lunastettu lankeemuksesta, me aloitamme elämän viattomina Jumalan edessä ja meistä tulee ”ikuisesti vapaita, niin että [me erotamme] hyvän pahasta, toimimaan omasta [puolestamme] eikä olemaan toiminnan kohteita”⁷. Me voimme valita, millaisiksi ihmisiksi haluamme tulla, ja Jumalan avulla meistä voi tulla sellaisia kuin Hän on.⁸

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi avaa tien siihen, mitä meistä voi tulla. Jeesuksen Kristuksen sovituksen ja Hänen armonsa ansiosta se, ettemme kykene kuolevaisuudessa elämään selestisen lain mukaan täydellisesti ja johdonmukaisesti, voidaan pyyhkiä pois, ja meille annetaan kyky omaksua Kristuksen kaltainen luonne. Oikeudenmukaisuus vaatii kuitenkin, ettei mitään tällaista tapahdu, elleimme ole halukkaita suostumaan ja osallistumaan siihen. Näin on ollut aina. Se, että edes olemme maan päällä fyysisinä olentoina, on seurausta meidän itse kunkin tekemästä valinnasta olla mukana Isämme suunnitelmassa.⁹ Näin pelastus ei todellakaan

tule jumalallisen oikun seurauksena eikä se myöskään tapahdu pelkästään Jumalan tahdosta.¹⁰

Oikeudenmukaisuus on olennainen Jumalan ominaisuus. Me voimme uskoa Jumalaan, koska Hän on täysin luotettava. Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että ”Jumala ei vaella mutkaisia polkuja, eikä hän käänny oikealle eikä vasemmalle, eikä hän poikkea siitä, mitä hän on sanonut. Sen tähden hänen polkunsa ovat suoria ja hänen kulkunsa on yhtä iankaikkista kiertokulkua.”¹¹ Niissä opetetaan myös, ”ettei Jumala erottele ihmisiä”¹². Me turvaamme oikeudenmukaisuuden jumalalliseen ominaisuuteen, joka tuo uskoa, luottamusta ja toivoa.

Mutta koska Jumala on täydellisen oikeudenmukainen, on joitakin asioita, joita Hän ei voi tehdä. Hän ei voi mielivaltaisesti pelastaa toisia ja rangaista toisia. Hän ei ”voi suvaita syntiä vähäisimmässäkään määrin”¹³. Hän ei voi antaa armon ryöstää oikeudenmukaisuudelta.¹⁴

Vakuuttava todiste Jumalan oikeudenmukaisuudesta on se, että Hän on luonut sen vastapariksi armon periaatteen. Koska Hän on oikeudenmukainen, Hän laati keinon, jolla armo voi hoitaa korvaamattoman tehtävänsä iankaikkisessa päämäärässämme. Siksi ”oikeudenmukaisuus esittää kaikki vaatimuksensa, ja myös armo vaatii itselleen kaiken, mikä on sen omaa”¹⁵.

Me tiedämme, että Hänen, ”joka ei syntiä tehnyt ja johon [Isä on] mielinyt”, kärsimyksensä, kuolemansa ja

verensä, ”joka vuodatettiin”¹⁶, tyydyttää oikeudenmukaisuuden vaatimukset, suo armoa ja lunastaa meidät¹⁷. Siitä huolimatta, ”oikeudenmukaisuuden mukaisesti lunastussuunnitelmaa ei voitu toteuttaa, *paitsi sillä ehdolla, että ihmiset tekevät parannuksen*”¹⁸. Juuri parannuksenteon vaatimus ja mahdollisuus sallii armon tehdä työnsä oikeudenmukaisuutta loukkaamatta.

Kristus kuoli paitsi pelastaakseen valikoimatta kaikki myös tarjotakseen parannuksenteon mahdollisuuden. Me turvaamme parannuksenteossa ”täysin hänen ansioihinsa, joka on voimallinen pelastamaan”¹⁹, mutta parannuksen tekeminen on muuttumista, jota itse haluamme. Kun Jumala siis tekee parannuksenteosta armon lahjan saamisen ehdon, Hän suo meille mahdollisuuden säilyttää vastuun itsestämme. Parannukseteko kunnioittaa ja tukee moraalista tahdonvapauttamme: ”Näin armo voi tyydyttää oikeudenmukaisuuden vaatimukset ja sulkee heidät turvallisten käsivarsien suojaan, kun se, joka ei osoita parannukseen johtavaa uskoa, on koko oikeudenmukaisuuden vaatimusten lain alainen; sen tähden suuri ja iankaikkinen lunastussuunnitelma toteutuu vain sen kohdalla, jolla on parannukseen johtava usko.”²⁰

On eri asia ymmärtää väärin Jumalan oikeudenmukaisuus ja armo, ja kokonaan toinen kieltää Jumalan olemassaolo tai ylivaltius, mutta kumpikin johtaa siihen, että saavutamme vähemmän – joskus huomattavasti vähemmän – kuin sen, mihin meillä olisi Jumalan avulla täydet mahdollisuudet. Jumala, joka ei vaadi mitään, vastaa käytännössä Jumalaa, jota ei ole olemassa. Maailma ilman Jumalaa – elävää Jumalaa, joka säättää moraalilakeja lastensa ohjaamiseksi ja täydelliseksi tekemiseksi – on myös maailma, jossa ei ole lopullista totuutta eikä

oikeudenmukaisuutta. Se on maailma, jossa moraalinen relativismi hallitsee suvereenisti.

Relativismi tarkoittaa sitä, että jokainen ihminen on oman itsensä korkein auktoriteetti. Tätä filosofiaa kannattavia on tietysti muitakin kuin ne, jotka kieltävät Jumalan. Jotkut, jotka uskovat Jumalaan, uskovat silti, että he päättävät itse, kukin tahollaan, mikä on oikein ja väärin. Yksi nuori aikuinen ilmaisi sen tällä tavoin: ”En usko voivani sanoa, että hindulaisuus on väärässä tai katolilaisuus on väärässä – mielestäni se vain riippuu siitä, mihin usko. – En usko, että on olemassa oikeaa ja väärää.”²¹ Toinen, kun häneltä kysyttiin hänen uskonnollisten käsitystensä perustaa, vastasi: ”Se olen minä itse – siihen se lopulta päättyy. Tarkoiton, että kuinka kellään voisi olla määräysvaltaa siihen, mitä joku uskoo?”²²

Niille, jotka uskovat, että mikä tahansa tai kaikki voisi olla totta, julistus objektiivisesta, varmasta ja universaalista totuudesta tuntuu pakottamiselta – ”Minua ei pitäisi pakottaa uskomaan, että jokin sellainen, mistä en pidä, on totta.” Mutta se ei muuta todellisuutta. Se, ettei pidä painovoimasta, ei estä ihmistä putoamasta, jos hän hyppää alas kalliolta. Sama pätee iankaikkiseen lakiin ja oikeudenmukaisuuteen. Vapautta ei saa

vastustamalla sitä vaan käyttämällä sitä. Se on olennaista Jumalan omalle voimalle. Ellei olisi varmojen ja muuttumattomien totuuksien todellisuutta, tahdonvapauden lahja olisi merkityksetön, koska emme pystyisi milloinkaan ennakoimaan ja tavoittelemaan toimiemme seurauksia. Lehi ilmaisi sen näin: ”Jos te sanotte, että ei ole olemassa lakia, teidän täytyy sanoa myös, ettei ole olemassa syntiä. Jos te sanotte, että ei ole olemassa syntiä, teidän täytyy sanoa myös, ettei ole olemassa vanhurskautta. Ja ellei ole vanhurskautta, ei ole myöskään onnea. Ja ellei ole vanhurskautta eikä onnea, ei ole myöskään rangaistusta eikä kurjuutta. Ja ellei näitä ole, ei ole olemassa Jumalaa. Ja ellei ole olemassa Jumalaa, ei ole meitäkään, eikä maata, sillä mitään ei olisi voitu luoda, ei toimimaan eikä toiminnan kohteeksi; niinpä kaiken olisi täytynyt hävitä olemattomiin.”²³

Sekä ajallisissa että hengellisissä asioissa mahdollisuus omaksua henkilökohtainen vastuu on Jumalan antama lahja. Ilman sitä emme pysty saavuttamaan kaikkea, mikä meille Jumalan tyttärinä ja poikina on mahdollista. Henkilökohtaisesta vastuullisuudesta tulee sekä oikeus että velvollisuus, jota meidän täytyy jatkuvasti puolustaa, koska sitä vastaan on hyökätty luomista edeltävästä ajasta asti. Meidän täytyy puolustaa vastuullisuutta niitä ihmisiä ja ohjelmia vastaan, jotka (joskus mitä parhain tarkoituksiperin) haluavat tehdä meistä riippuvaisia itsestään. Ja meidän täytyy suojella sitä omilta taipumuksiltamme välttää työtä, jota vaaditaan taitojen, kykyjen ja Kristuksen kaltaisen luonteen kehittämiseen.

Kerrotaan tarinaa miehestä, jota ei kerta kaikkiaan huvittanut tehdä töitä. Hän halusi, että hänen jokaisesta tarpeestaan huolehditaisiin. Hänen

mielestään kirkko tai valtio tai molemmat olivat hänelle velkaa hänen eläntonsa, koska hän oli maksanut veronsa ja kymmenyksensä. Hänellä ei ollut mitään syötävää, mutta hän kieltäytyi tekemästä työtä huolehtiakseen itsestään. Epätoivoissaan ja vastenmielisyyttä tuntien ne, jotka olivat yrittäneet auttaa häntä, tulivat siihen tulokseen, että koska hän ei eväänsäkään liikauttanut itsensä elättämiseksi, he voisivat yhtä hyvin viedä hänet hautausmaalle ja antaa hänen kuolla sinne. Matkalla hautausmaalle yksi mies sanoi: ”Emme voi tehdä tätä. Minulla on vähän maisia, jonka annan hänelle.”

Niinpä he selittivät tämän miehelle, joka kysyi: ”Onko siitä poistettu kuoret?”

He vastasivat: ”Ei.”

”No sitten”, mies sanoi, ”jatkakaa matkaa.”

On Jumalan tahto, että me olemme vapaita ihmisiä ja kykenemme sekä

ajallisesti että hengellisesti saavuttamaan kaiken, mikä meille on mahdollista, että me olemme vapaita köyhyyden ja synnin orjuuden nöyryyttävistä rajoituksista, että me nautimme itsetunnosta ja riippumattomuudesta, että me olemme kaikessa valmistautuneet liittymään Hänen seuraansa Hänen selestisessä valtakunnassaan.

Minulla ei ole mitään harhaluuloa siitä, että voisimme saavuttaa sen kaiken pelkästään omalla työllämme ilman Hänen hyvin olennaista ja jatkuvaa apuaan. ”Me tiedämme, että armosta me pelastumme kaiken sen jälkeen, mitä voimme tehdä.”²⁴ Eikä meidän tarvitse saavuttaa jotakin kyvykkyyden tai hyvyyden vähimmäistasoa, ennen kuin Jumala auttaa – me voimme saada jumalallista apua jokaisen päivän jokaisena hetkenä, olimmepa kuuliaisuuden polulla missä vaiheessa hyvänsä. Mutta minä tiedän, että vaikka haluammekin

Hänen apuaan, meidän täytyy itse ponnistella, tehdä parannusta ja valita Jumala, jotta Hän voi toimia elämässämme oikeudenmukaisuuden ja tahdonvapauden mukaisesti. Pyydän yksinkertaisesti meitä kantamaan vastuun ja ryhtymään työhön, jotta meillä olisi jotakin, missä Jumala voi meitä auttaa.

Todistan, että Isä Jumala elää, että Hänen Poikansa Jeesus Kristus on meidän Lunastajamme ja että Pyhä Henki on kanssamme. Heidän halunsa auttaa meitä on varma, ja Heidän kykynsä tehdä niin on ääretön. Herätäkäämme ja nouskaamme tomusta, ”jotta iankaikkisen Isän liitot, jotka hän on tehnyt [meidän kanssamme], toteutuisivat”²⁵. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *William Shakespearen kootut draamat*, suom. Paavo Cajander, 1953, osa VII, ”Kuningas Henrik Viides”, s. 71, 73.
2. OL 101:78.
3. ”Sermon”, *Deseret News*, 31. lokakuuta 1855, s. 267; lainattuna julkaisussa Terryll ja Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith*, 2014, s. 63.
4. Moos. 6:57.
5. Moos. 6:55.
6. Ks. UK 2; ks. myös 2. Nefi 2:25; Moos. 6:53–56.
7. 2. Nefi 2:26; ks. myös OL 93:38.
8. Ks. 3. Nefi 12:48; 27:27; ks. myös Room. 8:16–17; OL 84:37–38.
9. Ks. Ilm. 12:7–9; OL 29:36–38; Moos. 4:3–4.
10. Ks. OL 93:29–31.
11. OL 3:2.
12. Ap. t. 10:34.
13. OL 1:31.
14. Ks. Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. OL 45:4.
17. Ks. Moosia 15:9.
18. Alma 42:13, kursivointi lisätty.
19. 2. Nefi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. Julkaisussa Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults*, 2009, s. 156.
22. Julkaisussa *Souls in Transition*, s. 156.
23. 2. Nefi 2:13.
24. 2. Nefi 25:23.
25. Moroni 10:31.

Bariloche, Argentiina

